

РЕШЕНИЕ

№ 2557

гр. София, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разглежда докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110203284 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д - 63д ЗАНН.

Образувано е по жалба от **И. Р. И.**, ЕГН *****, срещу наказателно постановление № 22-4332-008836/16.05.2022г., издадено от ДДД на длъжност Началник Сектор към Отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на основание чл.638, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането (КЗ) му е наложено наказание „Глоба“ в размер на 250,00 /двеста и петдесет/ лева за нарушение на чл.483, ал.1, т.1 от КЗ.

В депозираната жалба се излагат доводи за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство. Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и наказателното постановление (НП) не отговаряли на законовите изисквания съгласно чл. 42, т. 4 и т. 6 от ЗАНН, съотв. чл. 57, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗАНН. В тях липсвало подробно описание на обстоятелствата, при които нарушението е било осъществено, както и на доказателствата, които го потвърждават. Изтъква се, че в обжалваното НП не бил изписан пълният и точен адрес на жалбоподателя, което представлявало несъответствие между съдържанието на АУАН и НП. Не било отразено изрично и че санкционираното лице е управлявало процесното МПС на 20.04.2022г. Оспорват се констатациите на административнонаказващия орган (АНО), като се твърди, че същите не съответствали на действителната фактическа обстановка. Жалбоподателят счита, че не е нарушил разпоредбата на чл.483, ал. 1, т. 1 от КЗ. В тази връзка твърди, че към посочените в АУАН дата и час бил разполагал с валидно сключен договор за застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите", с което бил изпълнил задължението си по чл.483, ал.1, т.1 от КЗ. Според него, мотивите на АНО при определяне вида и размера на

наложеното административно наказание били неясни. В алтернатива се излагат и доводи за приложимостта на чл.28 от ЗАНН. Формулирано е искане за цялостна отмяна на атакувания административнонаказателен акт.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител, който да вземе отношение по фактите и приложимия закон.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предполага пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество, същата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 20.04.2022г., около 21:51 ч., в гр.София, жалбоподателят И. Р. И. управлявал собствения си лек автомобил марка и модел „XX, с рег.№ XXX, със сив цвят, като се придвижвал по бул. „Сливница“, в посока от бул. „Константин Величков“ към ул. „Димитър Петков“. Превозното средство било спряно за проверка от полицейските служители - свидетеля И. А. И. и колегата му Н. И. Й.. В нейния ход било установено, че за управлението от жалбоподателя лек автомобил нямало валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ („ГО“) на автомобилистите. Този факт бил установен от актосъставителя при извършена електронна справка, генерирана чрез достъпване на публичната страница на Гаранционен фонд към КФН, посредством служебен таблет. Данните били сравнени и с информацията, подадена до екипа от дежурната част на съответното структурно подразделение на СДВР.

Свидетелят И. (на длъжност „младши автоконтролър“ в ОПП-СДВР) преценил, че е налице административно нарушение, поради което съставил на жалбоподателя АУАН Серия ГА № 565746/20.04.2022г. за това, че на същата дата, в отразените време и място, е управлявал горепосочения лек автомобил без валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което било в нарушение на разпоредбата на чл.483 ал.1 т.1 от КЗ. Документът бил съставен в присъствието на очевидеца Й. и на нарушителя. АУАН бил предявен на жалбоподателя, който го подписал, без да впише възражения в съответната графа. Такива не постъпили и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Веднага след проверката жалбоподателят подновил застраховката на моторното си превозно средство, като сключил договор за нов едногодишен срок, с начална дата на покритие 21.04.2022 г.

Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното наказателно постановление №22-4332-008836/16.05.2022г. от ДДД, заемаща длъжност Началник Сектор

към ОПП – СДВР, с което на основание чл. 638, ал.1, т.1 от КЗ, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя било наложено наказание „Глоба“ в размер на 250,00 /двеста и петдесет/ лева за нарушение на чл.483, ал.1, т.1 от КЗ. Атакуваният санкционен акт бил връчен на И. на 03.02.2023г. Жалбата срещу него била подадена на 16.02.2023г., при спазване на законоустановения преклузивен срок.

Изложените фактически обстоятелства се установяват от събраните по делото доказателствени материали: гласни доказателствени средства - показанията на разпитаните пред съда свидетели И. и Й., както и в приобщените по надлежния процесуален ред на чл.283 от НПК писмени доказателства: извлечения от публичен регистър на сключените договори за застраховка „Гражданска отговорност“, поддържан от Гаранционен фонд към КФН, справка - картон на водача И., писмен отговор от ОПП – СДВР, рег.№ 433200-45605/20.04.2023г., с приложена история на регистрациите на л.а. „XX, с рег.№ XXX, Заповед № 513з-2507/26.04.2015г. на Директора на СДВР; Заповед № 8121К-13318/28.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи; Заповед № 4332з-143/15.02.2016г.

Съдът от първа инстанция кредитира показанията на свидетелите И. и Й., като ги намира за логични, достоверни, обективни, безпротиворечиви относно реда за съставяне на АУАН. При проведения непосредствен разпит свид. И. сподели детайлни спомени за хронологията на протеклата проверка и констатираното в нейния ход нарушение. Потвърди, че изводите си е направил, както въз основа на личните си наблюдения върху отсъствието на документи у водача, удостоверяващи факта на сключен и пораждащ действие договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, така и след извършване на справка с дежурната част на съответното структурно подразделение на СДВР. Свидетелят Й., от своя страна, заяви, че макар да не успява да възпроизведе подробности, касаещи настоящия случай, потвърждава, че е подписал АУАН в графа „свидетел“, след като се е запознал и съгласил с неговото съдържание. В тази връзка е принципно вярно, че АУАН не се ползва с презумптивна доказателствена сила /разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП противоречи на нормативен акт от по-висша степен – чл. 84 ЗАНН във вр с чл. 14, ал. 2 НПК, поради което същата се явява неприложима, имайки предвид и дадените задължителни указания от върховния съд в тази насока/, но при все това е необходимо да се подчертае, че в случая показанията на двамата свидетели не са единственият източник на релевантна информация за фактите, включени в предмета на доказване. За този съдебен състав няма спор, че жалбоподателят е управлявал МПС, за което не е имало валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Този извод едностранно се подкрепя от приобщените по делото писмени доказателства, в частност справки – извлечения от регистър на Гаранционен фонд към КФН и данни, предоставени от ОПП - СДВР. Не се разкриват фактически данни, които да компрометират споделените пред съда разкази на полицейските служители. Извод в тази насока не би могъл да се формира и въз основа на жалбата, в която формално се оспорва фактът на проявлението на възведеното с издадения санкционен акт административно нарушение, без да се навеждат допълнителни доводи за факти, които съдът би могъл да провери.

От приложените по делото справки - извлечения от публичния регистър на сключените договори „Гражданска отговорност“, поддържан от Гаранционния фонд (ИЦ на ГФ) при КФН и писмен отговор от ОПП – СДВР, рег.№ 433200-45605/20.04.2023г. , се установява, че за управлявания от жалбоподателя автомобил не е имало застраховка „ГО“, действаща към датата на проверката - 20.04.2022г., довело и до прекратяване регистрацията на превозното средство, собственост на И.. Съгласно информацията, съдържаща се в публично достъпната информационна система на ГФ предходната застрахователна полица на жалбоподателя за този автомобил е изтекла на 18.04.2022г., а последваща е сключена веднага след проверката и е с начална дата на покритие - 21.04.2022 г.

Липсата на съществени противоречия в така формираната съвкупност от доказателства не налага отделното обсъждане на нейните елементи по аргумент от разпоредбата на чл.305, ал.3 от НПК. Писмените доказателства са в синхрон с депозираните свидетелски показания и позволяват правилното изясняване на случая, като анализът на доказателствените материали доведе до еднозначни изводи у съдебния състав.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

За правилното извършване на тази дейност ръководно-решаващият в съдебното производство орган следва да осъществи контрол върху съставения АУАН, съобразявайки неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща, съответно да провери издаденото въз основа на него наказателно постановление. Съдът след извършена служебна проверка на съставения АУАН и на издаденото НП прие, че не са налице процесуални нарушения относно компетентността на длъжностните лица, които са съставили, респ. издали двата документа.

На следващо място, съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. В описанието се откриват всички релевантни към отговорността на въззивника факти, като настоящата съдебна инстанция счита, че макар и кратко, ясно и точно представяне на фактическата обстановка е достатъчно, за да се приеме, че са спазени императивните правила по отношение производството по налагане на

административното наказание. Изложението на фактите напълно удовлетворява изискванията за пълнота на обвинителната теза и позволява адекватното упражняване на реципрочната ѝ функция по защита на нарушителя. Противно на изложеното в жалбата, в АУАН и НП изрично е посочено, че жалбоподателят е управлявал въпросното МПС и че той е бил сам в автомобила. Допуснати грешки при отразяване адреса на нарушителя не ограничават съществено правото му на защита, доколкото не възпрепятстват процеса по неговата идентификация. Поради това се явяват неоснователни възраженията на жалбоподателя за липса на описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението и доказателствата, които го потвърждават.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН срок от извършване на нарушението, респективно - от открИ.е на нарушителя. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл.34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника И. И. е ангажирана на основание чл.638, ал.1, т.1 от КЗ, като му е наложено наказание „Глоба“ в размер на 250,00 /двеста и петдесет/ лева.

По делото е доказано по категоричен и безспорен начин, че на 20.04.2022г., около 21:51 ч., в гр.София, по бул. „Сливница“, жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил марка и модел „XX, с рег.№ XXX, без сключена задължителна застраховка „ГО“ за 2022г. Видно от приложената по делото справка от Информационния център към „Гаранционния фонд“ при КФН, по отношение на посоченото превозно средство не е била налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на проверката. Обстоятелството, че инициатива за подновяването ѝ е предприета от жалбоподателя на следващия ден, не променя фактите. Безспорно установено е и че посоченият автомобил е собственост на въззивника И..

Съгласно нормата на чл.483, ал.1, т.1 от КЗ всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение, е длъжно да сключи договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Текстът на чл.461, т.1 от КЗ, от своя страна, установява договорът за „Гражданска отговорност“ като един от задължителните за автомобилистите.

В санкционната разпоредба на чл.638, ал.1, т.1 от КЗ се предвижда отговорност за физическо лице-собственик на МПС, което не изпълни задължението си по чл.483, ал.1, т.1 от КЗ за сключване на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Административното нарушение е извършено виновно, при форма на вината пряк умисъл. Нарушителят е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и общественотоопасните последици от неизпълнението на своите задължения, произтичащи от нормата на чл.483, ал.1, т.1 от КЗ.

Съдът обаче намира, че е допуснато неправилно приложение на материалния закон, доколкото не е преценено наличието на предпоставки нарушението да бъде подведено под хипотезата на маловажен случай, регламентирана в нормата на чл.28 от ЗАНН. В тази насока съдът споделя основателността на възражението, релевирано в жалбата срещу издадения санкционен акт.

Нормата на чл. 28 от ЗАНН не поставя ограничение в приложното си поле с оглед вида на нарушенията: резултатни или формални. В този смисъл, не може да се обоснове извод, че само поради обстоятелството, че в състава на нарушението не се включва настъпване на общественотоопасни последици, извършването му не може да бъде квалифицирано като маловажен случай. Отсъства в случая и законово установено ограничение за нейното приложение, доколкото не поражда действие нормата на чл.189з от ЗДвП, тъй като се касае за нарушение на правила, установени в друг нормативен акт, за нарушението на които отсъства изрична препратка. Цитираната норма е с материален характер, поради което и е недопустимо да бъде приложена по аналогия. Безспорно визирият нормативен регламент е относим към неизпълнението на всички задължения на лицата, произтичащи от норми, с които се обезпечава реда на управление. Аргументи в противната насока не следва да се споделят, доколкото елементът обществена опасност като обективен такъв винаги подлежи на обсъждане. Преценката за неговото наличие е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за дефинирането на института на маловажността са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественотоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – засегнатите от деянието обществени отношения, както и всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка, механизъм, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения и т.н.

Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН предвижда, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Прилагайки тази норма, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а този институт не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна

самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 от ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на същата. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Решаващият субект не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОСНК на Върховния касационен съд.

Принципът на пропорционалност при преценката за налагане на наказание за извършеното е последователно застъпен, във вътрешното право на Република България (чл.35, ал.3 от НК, чл.11 ЗАНН), така и в нормите на европейското законодателство. В конкретния случай, по несъмнен начин е установено, че договор за застраховка „Гражданска отговорност” към 20.04.2022 не е пораждал действието си след датата на изтичане срока по предходния договор – 18.04.2022 г. Същевременно обаче не са налице доказателства за други нарушения от същия вид от страна на жалбоподателя. Видно от представената справка – картон на водача вписаните данни за допуснати и санкционирани нарушения на правилата за движение по пътищата са даденост към значително отдалечени периоди от време спрямо датата на настоящата простъпка, поради което и не следва да се разглеждат като обременяващи положението на нарушителя. Натежава в полза на И. и обстоятелството, че макар и със закъснение той е изпълнил веднага след констатиране на нарушението своето правно задължение по собствена воля, което наред с краткия срок на забавата – едва два дни, в значителна степен занижава интензитетът на проявление на извършеното. В резултат на така упоменатите обстоятелства като смекчаващи такива не следва да се приеме, че охраняваните с нормата на чл.483, ал.1, т.1 от КЗ обществени отношения са засегнати в степен, оправдаваща приложението на административнонаказателната принуда спрямо въззивника. Независимо от обстоятелството, че нарушението се явява формално, в случая липсват ангажирани и доказателства за настъпили допълнителни, макар и несъставомерни последици.

Поради изложеното съдът намира, че е надценена обществената вредност на обсъденото неизпълнение на правно задължение при определяне на „имуществена санкция” дори и в минимален размер от наказващия орган. Разкрива се маловажност на случая и необходимост от приложение на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Съгласно [чл. 63, ал. 4 от ЗАНН](#), когато съдът констатира, че предпоставките на [чл. 28, б. "а" ЗАНН](#) са налице, но административнонаказващият орган не ги е приложил, това е самостоятелно основание за отмяна на НП. В този случай съдът с решението си предупреждава нарушителя, че при

извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Този подход следва да бъде приложен и в конкретния казус.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.2, т.2 от ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 2-ри състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №22-4332-008836/16.05.2022г., издадено от ДДД на длъжност Началник Сектор към ОПП - СДВР, с което на основание чл.638, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането на И. Р. И., ЕГН *****, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 250,00 /двеста и петдесет/ лева за нарушение на чл.483, ал.1, т.1 от КЗ, **като незаконосъобразно и неправилно.**

ПРЕДУПРЕЖДАВА жалбоподателя И. Р. И., ЕГН *****, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____